

duirea Apostolilor, de întoarcerea neamurilor, de mărturisirea până la moarte a mucenicilor, de împânzirea ei fără ajutor omenesc într-un scurt interval de timp la atâtea popoare necredincioase și corupte, de izbânda asupra prigoanelor înfricoșătoare și de neînchipuit ale celor mai cruzi tirani împotriva ei, de schimbarea oamenilor care de la cea mai de pe urmă răutate au ajuns la înălțimile virtuților. Are încă dovedirea, de asemenea foarte puternică, în cărțile prorocilor, care sunt tot atâtea trâmbițe care

trâmbițează și adevăresc marea taină a economiei întrupării Domnului nostru Iisus Hristos. Acestea sunt temeliile neclintite ale credinței în Hristos. Acestea sunt adevărate de Sfintele Evanghelii, acestea sunt adevărate și de celelalte dogme în care cred creștinii. Dacă va cerceta cineva cărțile sfinților proroci va afla în acestea rațiunile care conving mintea omului, nu numai că Hristos a înviat din morți, ci și că sunt adevărate toate câte învață despre El Evangheliile.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 7 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 8 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri
Joi 9 noiembrie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina
Sâmbătă 11 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 12 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Efeseni 4, 1-7; Ev. Luca 10, 25-37; glas 6, voscr. 1 → Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

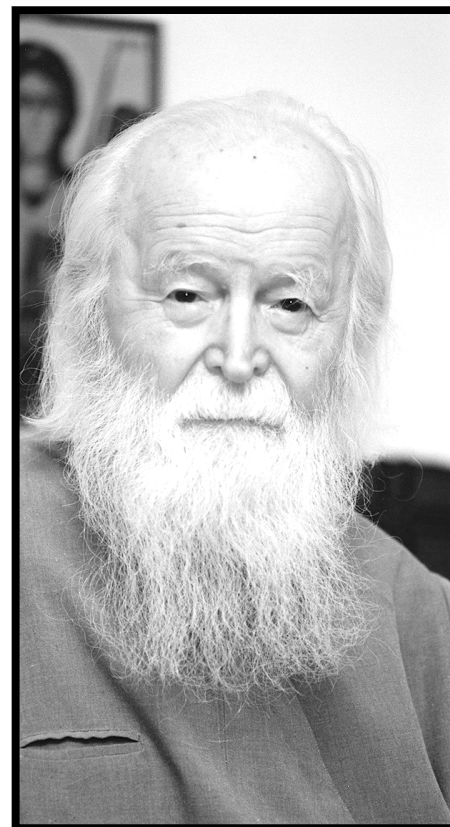
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Noi toți avem o neputință, dorința de a avea întotdeauna dreptate.”

– Sfântul Ambrozio de la Optina

Nr. 512 / 5 noiembrie 2023

TĂCEREA SĂRACULUI LAZĂR

Viața noastră pământească este adeseori închisă ca sub o boltă întunecată. Privim în sus, privim în jos, la stânga, la dreapta și nu vedem parcă nici o spărtură prin care să întrezărim ceva din lumea de dincolo. Navele cosmice care au străbătut acest univers fizic nu au văzut decât materie. Aristotel definea și el cerul ca pe un uriaș cristal care închide universul nostru aici, așa încât nu putem ști ce este dincolo. Așa credeau cei vechi.

Dar iată că în Evanghelia de astăzi Mântuitorul ne spune parabola bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr. Este unica parabolă de acest gen și este amintită de sfântul Luca, mai ales pentru păgâni, ca să cunoască și ei ce ne așteaptă dincolo. S-ar părea, de multe ori, că viața aceasta pământească nu mai are nici o prelungire dincolo. Trăim aici, până la cimitir, ne îngroapă, ne pun o cruce

PĂRINTELE
SOFIAN BOGHIU

† 14 SEPTEMBRIE
1912 – 2002

pe mormânt și urmează uitarea. Dar nu este așa, fraților! Prin Evanghelia de azi ni se deschide o perspectivă cu totul și cu totul nouă. Viața aceasta o trăim așa cum o trăim, dar dincolo începe altceva. Ce anume? Nu e indiferent unde mergem dincolo.

Nouă, oamenilor, ne place să trăim nesupărați de necazuri, asta ne-ar conveni tuturor. Dar Dumnezeu are alt punct de vedere. [...] Când toate ne merg bine, seul din noi, grăsimea, ne închid ermetic pe dinăuntru și nu ne mai pasă de necazurile altora, devenim cumplit de egoiști.

Câinii puteau să mănânce resturile de la masa bogatului, [...], dar Lazăr, bolnav, nu putea. El răbda de foame, nu înjura, nu țipa, nu osândește pe cei care cheauia cu nepăsare sub ochii lui, nu judeca, așa cum fac unii care, în necazurile lor, îi înjură pe toți. Și pe Dumnezeu Îl înjură: de ce ceilalți au și ei nu au? Lazăr nu osândește pe nimeni, ci aștepta așa, fără pic de revoltă contra cuiva. Iată de ce a fost dus în rai: nu numai pentru sărăcia lui, ci mai ales pentru aceste virtuți ale lui cu totul dumnezeiești. Lazăr nu voia decât să nu moară de foame, atât. Văduva din Evanghelie striga la bogat, dar Lazăr tăcea. Fața lui era istovită de durere, de boală, de foame, dar el tăcea și răbda. Stătea acolo, la poartă, liniștit, resemnat și desigur, se ruga, altfel n-ar fi putut răbda grozava lui suferință. Nu hulea, nu judeca, nu cârtea. Alții ar fi zis: „Ce-i asta? Eu nu am o fărâma de pâine, iar la bogat

toate curg ca un pârâu și el îi hrănește pe toți lingăii aceștia. Unde este dreptatea lui Dumnezeu?” Dar Lazăr nu zicea nimic din toate acestea, dovadă că în clipa morții este îndată înconjurat de îngeri. Dacă ar fi hulit, n-ar fi avut parte de o așa de mare cinste.

Spune un cuvânt în Biblie: „Nu este suferință mai mare decât suferința mea”. Unii care suferă, [atunci] când văd că alții o duc bine, deși sunt chemați să se roage, se satură grozav de această învățătură creștină. Mai ușor se îndreaptă către vrăjmașul, când aud că altora le merge bine. [...] Cumplit lucru, cu adevărat! Aceasta înseamnă să nu înțelegi rostul suferinței. „Dumnezeu, pe cine iubește, îl bate”, spune sfânta Scriptură, pentru că altfel omul se înrăiește și se trândăvește.

Așa era încercat bietul Lazăr. Și poate că mulți socoteau că este vinovat, ticălos înaintea lui Dumnezeu: „când ești necăjit, sigur ispășești ceva”. Așa facem toți. Când vezi pe cineva care suferă, îi pui îndată nota la purtare și-ți vei lua răsplata pentru judecată. Tot așa îi spuneau și lui Iov: „Dacă ai fi fost bun înaintea lui Dumnezeu, n-ai fi suferit atât!” Tot așa îl judecau și pe sfântul Pavel când au văzut vipera atârând de brațul lui: „E un păcătos”. Suntem întotdeauna foarte dispuși să-i osândim pe ceilalți, în necazurile și nenorocirile lor.

Bogatul a fost îndată osândit la iad. Pentru ce? Sfântul Ioan Gură de Aur, analizând cu spiritul lui

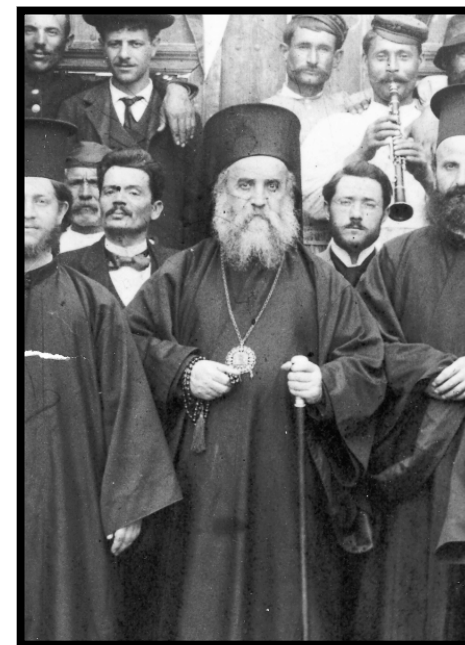
duhovnicesc adânc această parabolă, scoate și [de] aici niște înțelesuri cu adevărat dumnezeiești. Și așa cum găsește multe virtuți săracului Lazăr, tot așa descoperă bogatului multe însușiri negative pentru care a fost lepădat de la fața lui Dumnezeu. Bogatul avea ca primă meteahnă îmbuibarea și lipsa de dragoste; el nu știa ce este mila. Era nemilostiv nu numai față de Lazăr, ci față de toți, căci nu se milostivea spre cel pe care-l vedea zilnic la poarta lui; cum s-ar fi milostivit asupra altora?

Și apoi, oricine, oricât de aspru ar fi, când îi merge bine se face mai blând, mai prietenos, dar acel îmbuibat a rămas ca o fiară sălbatecă. Căci una este ca un lipsit să nu ajute pe un alt lipsit și alta este ca un bogat să nu ajute un sărac, cu atât mai mult să-l vezi de multe ori pe un sărac și să nu-l ajuți. Se întâmplă uneori să fim de față la o nenorocire – de pildă s-a înglodat căruța cuiva și tu treci nepăsător și mai încolo îți vine un gând: „Ce-ai făcut? Omul acela suferă, ce-ai făcut?” Și te mustră conștiința și te întorci înapoi și-l ajuți. Dar bogatul acela, în fiecare zi vedea pe acel sărac chinându-se la poarta lui și rămânea la fel de nepăsător.

Nimic nu e mai grozav decât desfătarea, pentru că ea te face să uiți de Dumnezeu. Și David era bogat, dar cum spune el: „Toată noaptea ud așternutul meu cu lacrimi”. [...] Noi de multe ori uităm să facem măcar o cruce de mulțumire după masă. Pofta și plăcerea sunt minciuni, iluzii, frați creștini. [...] De aceea, să căutăm

adevărata cinste și bucurie și nu umbra, care este păcatul și ispita. De aceea, frați creștini, să nu cârțiți niciodată contra necazurilor. Nu uitați că bucuria cea adevărată nu vine din mulțimea bogățiilor, ci din fapta cea bună și din apropierea de Dumnezeu.

Sursa: **Părintele Sofian**, Editura Bizantină, 2007, București

SFÂNTUL NECTARIE

† 9 NOIEMBRIE
1846 – 1920

**ADEVĂRUL CREDINȚEI
CREȘTINE**

Adevărul credinței creștine este dovedit de desăvârșirea legilor ei, de mulțimea minunilor, de propovă-